

Kisváros

*Ezen a levágott sarkon volt a pék,
nyálcsurgató, meleg cipóillat
gömbölyűn-testesen kérte hátára
késheggyel a keresztet.
Ma is szállongó vaníliaszag,
mint gyermekkor kéken szitáló
téli délutánja, porcukros kifli,
kínaezüst kazetta,
amit hiába pattintanak be, kinyílik mégis.
Tél utóján, ha felbontják az utat,
holt lovak patkóját veti fel a föld,
csak az akácok mutatják az első időt.
Eddig s nem tovább értek a házak,
szőlő lugasa, tearózsáé,
előkertekben viola, bozontos fenyő.
Kaszáló nyújtózott a nádas tóig,
szárcsák paradicsoma.
A tengeriben estelente
fácán csörgette rozsdás kolompját.
Csak az arcokat nem látom többé,
hídfeben a magas házat,
L-ék lakták,
sütöttek farasangi fánkba aranypénzt,
melyik tanár úr harap rá.
Bölcsőnek jó, aztán szűkké válik a hely,
kötése megolvadt viaszé a Nap közelében,
szétesnek ragasztott tollai Ikarosznak,
és zuhan, zuhan, zuhan.*

Ciklámen

*Szégyenli magát a ciklámen,
lehorgasztja fejét,
gyönyörűt álmodott az éjjel
és most egészen belevörösödött.*